

Sijaissisaruus vaatii ja antaa paljon

Sijaisperheen biologisen lapsen, 27-vuotiaan Taru Patasen nykyiseen perheeseen kuuluu mies ja koira. Taru on valmistunut yliopistosta ja on ollut jo jonkin aikaa työelämässä. Taru oli 12-vuotias, kun perheeseen tuli ensimmäinen sijoitettu lapsi, 3-vuotias Jesse.

- Muistan, kun kävimme lastenkodissa tutustumassa Jesseen ja hän kävi meillä viikonloppuina. Hänellä ei ollut sillä hetkellä sopivia kenkiä, ja veimme hänelle uudet kengät lastenkotiin. Jessen huoneen laittaminen ja muut valmistelut olivat mukavia, Taru muistelee.

Myöhemmin perheeseen on tullut vielä neljä uutta sisarusta Tarun ollessa jo aikuinen. Ikäviä asioita sijoitetuissa sisaruksissa ei ole joko ollut tai sitten Taru ei niitä enää muista. Iso ikäero ehkäisi tehokkaasti sisarkateutta.

- Joustimme kaksi vuotta nuoremman biologisen veljeni Tuomaksen kanssa monissa asioissa, koska näillä sijoitetuilla ei ole ollut itsellään juuri mitään. Toisinaan otti päähän, kun joidenkin perusasioiden oppiminen kesti heillä niin pitkään. Toisaalta lapsen logiikasta on ollut vanhemmilleni apuakin, kun olemme selvittäneet syitä sijoitettujen tapoihin.

- Olemme saaneet tietää uusista sisaruksista melkein kaiken mahdollisen. Meidän perheessä keskustelemista pidetään muutenkin hyvin tärkeänä.

Sijoitettujen lasten biologisille vanhemmille Taru oli joskus vihainen.

- Ajattelin, että heidän takiaan minun sisarukseni ovat joutuneet kärsimään ja ovat jääneet kehityksessä jälkeen. Toivoin niin, että he olisivat saaneet elää normaalia elämää.

Ikävin puoli sijaissisaruuksissa on ollut omien vanhempien ajan puute.

- Kahdestaan vanhempien kanssa ei tehdä juuri ikinä mitään. Toisaalta kuitenkin ymmärrän sen, että pienemmät ovat tarvinneet vanhempiani enemmän kuin minä, Taru huokaa.

Sijaisvanhemmuus sopisi Tarullekin

Nykyään kotona käyminen on Tarun mielestä kivaa, mutta kotielämä on melkoista hullunmyllyä.

- Kun vanhemmat harkitsivat vielä uusien sijoitettujen lasten ottamista, kyselin, onko siinä enää mitään järkeä. He olisivat viimeinkin saaneet aikaa itselleen, ja sitten he ottivat kolme pientä lasta!

Taru ei salaile sitä, että on kasvanut sijaissisarusten kanssa.

- Selitän, että vanhemmat eivät halunneet itse tehdä enää lapsia, vaikka halusivatkin saada lapsia, Taru nauraa. Sijaisperheenä eläminen on mennyt niin hyvin, että Taru voisi itsekin harkita kodin antamista yhdelle tai kahdelle sijoitetulle tai adoptiolapselle.

Taru lähettää terveisiä sijaisvanhemmille:

- Ottakaa biologiset lapsenne mukaan valmisteluihin, käykää yhdessä tapaamassa tulokasta ja kertokaa hänestä mahdollisimman paljon omille lapsillenne.

Teksti Mari Hakkarainen